

два свята". Стефан е в известен смисъл и жертва на двамата си братя, и литературен герой, въплъщащ ролята на изкупителна жертва.

Имайки като основна архетипна структура приказния модел за тримата братя и златната ябълка, "Тютюн" всъщност преплита множество митологични и приказни мотиви, образи и сюжети, всеки от които може да бъде проследен и поотделно. Макар че романовата му същност е именно в това преплитане в един сложен смислов възел на различните митологични и приказни мотиви, сюжети и образи, които смесват своите функции и пораждат нови смисли.

Това, което е за Борис "златна ябълка" (приказно съкровище, мечтано вълшебство, постигната цел, желано постижение, дарувано благо) – Богатството и Властта, олицетворени и притежавани от "Никотиана", е за другия му брат Павел "злият дракон" ("змей"), който пречи и не допуска до неговата "златна ябълка" – Революцията, водеща до мечтаната социална утопия на комунистическото общество. В крайна сметка и за Борис "златната ябълка" на "Никотиана" се превръща в дракон унищожител, зад мечтаното благо на богатството и властта се разкриват разрухата, опустошението, краят, смъртта и нищото. Също както у Мария се преплитат приказните функции на "царската дъщеря", "принцесата", "златната ябълка" и злата "вещица", злият "дракон". Димитър Димов смесва и преплита, travестира и преобръща приказните и митологични мотиви, сюжети и образи, за да им придае нов смисъл.

Приказките обикновено завършват с хепиенд – преминавайки през изпитания, изпитни и изпити, през състезания и битки, приказният герой достига до своята приказна цел – беднякът спечелва ръката на принцесата, оженва се за царската дъщеря, наследява царството, става притежател на приказни съкровища, постига или му даруват желаните блага, бедното сираче Пепеляшка се оказва царска дъщеря или става принцеса, омъжвайки се за царския син.

"Тютюн" ползва и следва приказни модели, но ги смесва и преобръща, романът на Димов не завършва, а започва (или поне бързо стига, за да продължи в друга посока) с хепиенда, за